

SLAVKO MATKOVIĆ

A MEGISMERÉS VIRÁGAI

(részletek)

tenyeremből
felrepül
egy csapat hajszott
vadmadár

a zöld vénusz
bűzös beleket
húzott ki
megrohadt gyomrából

néha úgy hiszed
megértem a messzeségeket
ahonnan a szél
jön

fekete felhőkből
nagy szemű
fehérkarú
madarak röppentek ki

a kicsi sarkos —
aranyló ikonon
a téreg
mély lyukat rágtak

síksági esők
áztatják hajadat
síneken
futsz utána

régi vörös biciklilén
kafka jött ebéd után
gyorsan hajtott és káromkodva
szidott mindenkit az úton

néha az esttől
a tóparti álmodó vizek
a fehér fövenyhez
áramlanak

mikor éjtél kong
az éj nyugtalan lépkel szürcsölik
fehér menyasszonyok
szégyenmosolyát

a föld kéken kereng
vörösbe nyugszik a nap
némák a letűnt civilizációk
kőmaradványai

az égen bibliai szél
szór szét sárgálló harmatot
és mi ölelkezve nézzük
gyermekünket a vízben

sárga fényben
hosszú hajú fiúkkal
gyümölcsöt osztottam
és fűmagvakat

velünk tolynak a
naptól rőt
esti vizek
ködlik a messzeség

hajamban a
nagy pille
széthintett
csillag-virágokat

házam fölött
műfelhők úsznak
kertemben plasztikvirágok
nyílnak

a búzaföldeken
valéria
aranyhajának
tűzvihara tombolt

az emberek némán
akácvirággal
kavarták a
csatorna vizét

a meghitt tanyán
levest főztünk
az ablakon
beintegettek az esők

kurbinovón
a kolostori félhomályban
egy freskóval
szeretkeztem

ősszel a ködök
bejelentik cífrán
az esők
tompá dobogását

a bölcsesség
egy marék homokban
a cseresznye fehér virágában
rejtőzik

a fagy vibrálsalt
állva néztem
és vártam
az első csillagot

a fehér selymen
Illatot szórtunk
és meztelenül csókoltunk
a virág kelyhében

megboldogult apa
könnyű legyen röge
felhőket szüretelt
velünk

bennem a kő
néha elmozdul
távoll
csillagok felé

a mocsári víz
nyári mélységelben
zöld vizlpók
ténfereg

a felduzzadt hasüreg
szétfakadt mint egy buborék
és néhány döglött hal
a felszínre emelkedett

mikor ujjam ajkam elé emeltem
a katona
mint macska ugrott el
és arcul vágott a puskatussal

a virágban
virág virul
a kehely szíve
így virágba borul

méhek zümmögnek
mint szél a fű között
mint szitakötő-kórus
a lombban

nagykéssel
hasítottuk a halak gyomrát
aztán bor mellett
fogyasztottuk őket

furcsa szavakat
szedtem a sötétből
és kis vörös madarakat
formáltam belőlük

a virágok szépsége
és az azúr fény
sírásra rendítette
az embereket

a gót katedrális tornyába
felviszem dalom
s elengedem hogy
zuhanjon szabadon

a térben a jelek
világítva a durván
kijelölt vázlat szerint
alakultak át

halkan lépdelve
a kopár völgyben
robbanófejeket
cípeltünk

az éjj nappallá válik
a nap éjellé
és az egész élet
valósága így folyik

az ezüsthokokban
vágyakat találtunk
az érmecskékkel egyenesen
a múzeumba mentünk

virágot szedtünk
feldíszítettük haját
s akkor alábuktunk
mélyen mélyen

katonák jöttek
mint a mesében
és szó nélkül leöldöstek
bennünket a homokon

arannyal tizettünk
a cigarettáért és a gyufáért
majd gyorsan visszatértünk
álmunk fekete térfogatába

a kék bolygón
minden verőfényes napon
három-négy embert
öl meg a smog

vad magokat
kenyérhéjat és könyveket
cípeltünk táskánkban és
[szentbeszédet
mondunk a világmindenségről

tutajt ácsoltunk
virágsziromból
és áthajóztunk rajta
egy tengeren egy égen

megsirattuk a csillagok
nyugalmát magunkban
májusi éjszakákon nekünk
nyíltak a szegfűk a kertben

kimustrált
ostoba gépekkel
álhatatosan próbálták
rabul ejteni a fényt

szíved tépd ki
áldozati oltárra tedd
mondta a vén
és könyörögj krisnához

az iszappal telt árkokban
zöld fénynyalábokon keresztül
vonszoltuk
a meggyilkoltakat

lángokat hordott fejében
mellényzsebében apróságokat
vértől vörös turbánjára
kiírta nevét

a rózsaszín dallamokat
sohasem értettük
mindannyiunkat távoli
nagyvárosok morájára

[emlékeztettek

egy lépés közel vagy távolabb
sohasem a bennünk lévő
tarka virágok
közelsége fontos

örültünk az ősz eljöttének
a pálinka szagának
és gomblyukunkban
a sápadtsárga holdnak

néhány harmatcsepp
maradt arcomon
a madarak rászálltak
inni inni

charlie chaplin bejött a szobába
lító nevetséges volt
cipőjével apa pontosan eltalálta
az orrát

aranycsillagokkal tell arccal
sétáltunk az utcán
a pannón-síkság szeleit
kezünkön éreztük

midőn a homokhegyeket
elfűjták az erős ventilátorok
csak a hideg
fémkupolák maradtak meg

lila hajú
hosszú piros ujjú
emberek sétáltak
a kórház folyosóin

ha vörös kavicsra
felsz a vízben
sokáig tartsd tenyereden
míg megfeketül

talusi moziban
a nyári ég alatt
gyönyörködve néztük
a bepúderozott tarzánt

a tegnap ugyanaz volt mint a ma
a ma ugyanaz mint a tegnap
szükségszerű szembeállítás
ez a formáknak

szilvából pálinkát főztünk
én és nagybátyám
a világúr magvára gondoltunk
úgy reggel háromkor talán

alkonyatkor a gyümölcsös torkából
kibuknak az almák
mint templomtornyok nőnek
a messzeségek

mindig vigyáztunk
kölyökkorunkban
hogy a békák ki ne pisálják
szemünket

összefontuk karunkat
majd a lángokba újva
egy szikrát
az égig röpitettünk

hónapokig próbálgattam
új formákat
alkotni
higitott savak oldatából

*mikor a kagylók az áramlattól
[sodorva]*

*egyedül leúsztak a folyón
én továbbra is
lágyan lebegtem*

*mindig viharokkal jöttek
a távoli erdők tündérel
a vizeket szétflocsolták
és folyónk völgyén illantak el*

*álmodozó nagybácsim szeméből
gyakran kirepült zenélve
egy csapat vörös szárnyú béka
ilyenkor mindig nevetett*

*a rózsaszínű lepkék
támadásai elől
nagy betonbunkerekbe
menekültünk*

*kövel körülrakott
mély lyukakból
csendes zöld
források eredtek*

*a bevért orrból
kibuggyant a sötét vér
furcsa mintákat alkotva a
nyakon és az állon*

*mikor a téglagyárban dolgoztam
sörényesnek neveztek
s az anyámat szidták
hátam mögött*

*szobámban
hét betonoszlop
alkotta
a csendéletem*

*egy ember
a széllal játszadozott
fehér mandulával
kertemből*

*távoli ország királynője
szép és fiatal volt
szoknyája alatt
piciny géppuskát hordott*

*sárga virágokat szedtünk este
és reggel fölengedtük őket
hogy a felhőkhez
repüljenek*

*a dolgok sokasága létezik
mikor az agy megkülönböztet
tép le a legszebb virágot
és edd meg*

*elmélkedéseimbe mélyedve
észre sem vettem az egyszerű
[dolgokat]
melyekért létezőnk*

*mikor a szél megnyergeli a
[hársakat]
rézpénzt tegyél nyelvedre
ülj szó nélkül ezután és hallgasd
villon verseit villon dalait*

*virágokat tűztem hajába
vízbe dobtam
s ő mint a hal
alámerült a mélységek felé*

*meztelenül táncoltak
a csúnya és süsü balerinák
furcsa pogány
dalra*

*a napból madarak repültek ki
hogy magot hagyjanak
vajon van-e
a madarak röptének logikája*

*mikor a magot széttörtem
felhörpintettem a megismerést
és bennem
virág sarjadt*

*felizzott töredék
esett a földre
s én csak ekkor értettem meg
a kísérletezők szándékát*

*a hajnal fellobbantotta
a nap távoli tüzeit
úgy lépett ki a fűből meztelenül
mintha az égről jönne*

*jobbról balra utazz
jobbról balra
s találj meg az utazás
belső szükségességét*

*hét pipacshüvely
hosszú hajú angyalokat röpitett
a magas égig
égi mélységekbe*

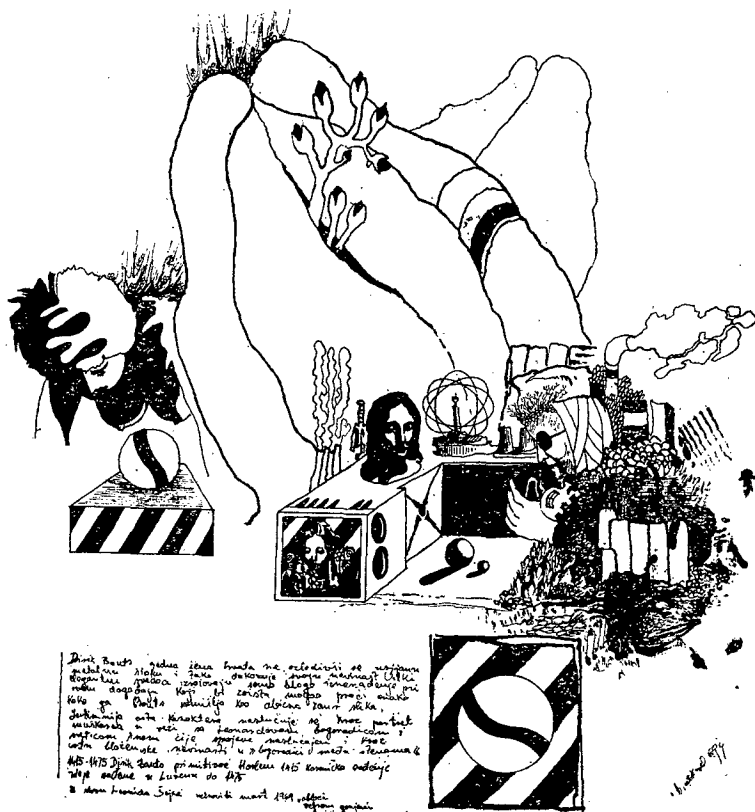
a síkon az apokaliszisz
négy lovása végtatott
a lány fölírántotta bugyiját
s belesurrantunk a folyóba

ölembe ült
a nagy tűzlabda
és egyesek valóban
azt hitték varázsló vagyok

gyönyörködve álltunk
glagolita szavakkal szánkon
hanivel komputereinek
negyedik generációja előtt

műszerek egész éjszaka
jelezték a réten
a tündér hajának
bolondos táncát

Kopunovity Márta fordítása

Aki azt hiszi, hogy az emberiség nem fejlődött az utóbbi
 században, az a legnagyobb tévedés. Az emberiség az utóbbi
 században sokkal többet ért el, mint azelőtt ezer évben.
 A technika, a tudomány, a művészet mind fejlődött.
 A világ sokkal jobb hely lett, mint azelőtt.
 Aki azt hiszi, hogy az emberiség nem fejlődött az utóbbi
 században, az a legnagyobb tévedés. Az emberiség az utóbbi
 században sokkal többet ért el, mint azelőtt ezer évben.
 A technika, a tudomány, a művészet mind fejlődött.
 A világ sokkal jobb hely lett, mint azelőtt.

■ Aki azt hiszi, hogy az emberiség nem fejlődött az utóbbi
 században, az a legnagyobb tévedés. Az emberiség az utóbbi
 században sokkal többet ért el, mint azelőtt ezer évben.
 A technika, a tudomány, a művészet mind fejlődött.
 A világ sokkal jobb hely lett, mint azelőtt.